

Krav, saa berettiget som Kravet om Arbejdstidens Forkortelse, kommer frem, naar de paa den anden Side have en saa glubsk Fordel af at bevare en længere Arbejdstid for de Folk, som skulle tjene disse Penge til dem. Det er ikke noget nyt Princip, man her kommer ind paa, det har jeg paa vist tidligere, og det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen) paa viste ogsaa i Fjor, at selv i det konservative Østerrig har man gennemført Maksimumsdagen. Den er ganske vist der bleven for lang, men Princippet er dog blevet gennemført. Der er i principiel Henseende aldeles ikke det ringeste i Vejen derfor:

Frankrig, som i mange Retninger er et meget konservativt Land, har siden 1848 haft en Maksimalarbejdstid af 12 Timer. Om den er bleven overholdt, er et Spørgsmaal for sig. Den socialdemokratiske Handelsminister Millerand fik i 1900 gennemført en Lov om en Maksimalarbejdstid, der gik gradvis nedad, saa at den skulde ende med 10 Timer. Men ogsaa denne Lov er vist ikke paa langt nær overholdt; der mangler der en tilstrækkelig kraftig Organisation til at faa Lovene overholdte; hvis de havde en saadan, vilde Loven sikkert blive overholdt. Det synes, som om man i Frankrig, hvor man ikke har været i Stand til gennem Organisationerne at gennemføre denne Lov, er til Sinds at ville indføre den ved et Kup. Ved de franske Fagforeningers Kongres i Forfjor vedtog man, at man indtil den 1. Maj 1906 skulde arbejde saa kraftigt og energisk som muligt for, at der ikke efter den 1. Maj 1906 skulde arbejdes over 8 Timer. Jeg har ikke tidligere haft Tillid til, at det vilde være muligt, at de franske Fagforeninger, som ere ringe i Antal i Sammenligning med Arbejdernes Antal overhovedet, skulde kunne gennemføre dette fuldt og helt, men det har forbavset mig, at de franske Fagforeninger siden den Tid have arbejdet saa ihærdigt, som jeg ikke har set det før, hverken fra Franske i Almindelighed eller fra franske Arbejdere eller Fagforeninger i Særdeleshed. Det ser derfor næsten ud til, at de fra 1. Maj 1906 ville være i Stand til at tage sig over at gennemføre den i Forfjor vedtagne Beslutning. Det skulde derfor ikke overraske mig, om man den 2. Maj 1906 hørte Nyheder fra Frankrig, fordi Modstanden imod Arbejdernes Forlangende om en Forkortelse af Arbejdstiden er saa stærk, at det kommer til Rivninger. Men selv i det stakkels Rusland have vi set, at

Arbejderne have været i Stand til paa den Maade, som de nu gennemføre Arbejdstidens Forkortelse derovre, at indføre denne. Den danske Konsul i Libau meddelte i Juni Maaned angaaende Forholdene ved Havnen der: Ud over 8te Timer vil ingen Havnearbejder arbejde, og der maa derfor regnes med den forkortede Arbejdstid som Norm ved Udførelsen af alt Havnearbejde, idet det kun ganske undtagelsesvis lykkes at bevæge Arbejderne til Overarbejde selv mod høj Betaling. Altsaa selv i Rusland, hvor Organisationen er saa langt tilbage, at næppe to Mennesker kunne tale sammen, har man kunnet enes om med Kraft at sætte dette Spørgsmaal igennem.

Jeg vil jo ikke haabe eller ønske, at vi her i Landet nogen Sinde skulde blive Vidne til den Slags Ting, som der sker i Rusland. Jeg tror heller ikke, at det vil ske. Men naturligvis kan man ikke blive ved ganske flegmatisk at sidde Krav som disse overhørig. For Flegmaen straffer sig, det er jeg ganske sikker paa, paa den ene eller den anden Maade. Naar der har været Tale om Organisationsforholdene her, har man sagt, at Arbejderne havde en Pligt til saa lidt som muligt at bryde den sociale Fred, og de have ogsaa i Sinde saa meget som muligt under de givne Forhold at bevare den sociale Fred. Men naar der findes Forhold, som jeg har skildret her, og det i stor Udstrækning, ogsaa i andre Fag, ikke mindst i det grafiske Fag, saa skal man ikke forundre sig over, om den Part, der lever under Trykket, siger, naar det kommer til Stykket: Nej, nu ville vi ikke finde os deri længere, nu maa vi selv se at tage Affære. Jeg har i Dag med Villie dvælet ved et Par enkelte Fag, fordi jeg vilde blive i den Bane, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (R. Hansen) har angivet for os, men jeg gaar naturligvis ud fra, at naar man fra Flertallets Side anviser os en Vej, og naar vi saa følge denne Vej, vil man hjælpe os frem ad den og gøre sit til, at man kommer frem ad den, saaledes at det ikke blot bliver en Skueret, et Middel, man bruger for at aflede Opmærksomheden fra Sagen i Øjeblikket, i den Tanke, at efter os kommer Syndfloden; næste Aar den Sorg. Nu have vi næste Aar, og vi ere ikke længer, end at Spørgsmaalet ligger for i Arbejdsraadet og venter paa sin Behandling der, den Skæbne; Arbejdsraadet vil give det. Men jeg er ganske sikker paa, at hvis Arbejdsraadet fra dette Ting faar en Udta-